

φαίνονται διαμοιρασμένοι ἐξ ἑσού τοῦ κ. Καρτάλη κόμμα ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς ξένους, ὧν ὑπὲρ τοὺς 200 εἶνε δημόται Βώλου· οἱ τοῦ κ. Σπορίδου ὁπαδοὶ κολακεύονται νὰ πιστεύωσιν ὅτι ὑποστηρίζοντο ὑπὸ τῶν προϋχόντων τοῦ τόπου. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ὀλίγιστοί τινες—ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι—ὀνομασθέντες ἡμίονοι, τηροῦντες οὐδετερότητα καὶ ὑπὲρ οὐδετέρου ἀποκλίνοντες· χαρακτηριστικώτερον ἐπίθετον ἦτο ἀδύνατον νὰ δοθῇ εἰς τοὺς τοὺς εὐνοήτους, οἱ ὅποιοι φιλαργυρεύονται νὰ δώσωσι καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ψήφον των πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος των. Τοιαῦτα τὰ δημοτικά, ἂν σὰς ἐνδιαφέρουν εἰμπορῶ νὰ σὰς γράφω τὴν καθ' ἡμέρας ἀνέλιξιν αὐτῶν.

ἹΑράκης

ΔΙΚΗ ΠΑΤΟΥΣΑ

Ἡ δίκη τῶν ἀπαγωγέων τῆς κόρης Πατοῦσα, ἀναβληθεὶσα ἄλλοτε, εἶχεν ὀρισθῇ διὰ σήμερον.

Ἀρχεται τὴν 10 π. μ. Πρόεδρος τῶν συνέδρων, ὁ κ. Ὁθωναιος, Εἰσαγγελεὺς ὁ κ. Καραντζᾶς. Κατηγορούμενοι ἑνδεκα τὸν ἀριθμὸν ἐξ αὐτῶν ἀπουσιάζουσι τρεῖς, ἐξ ὧν ὁ κυρίως δράστης Δαμιανὸς Παπακωνσταντίνου. Τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων τὰ ὀνόματα εἶνε Κεφάλας, Μανώλης, Καθάλας, Δρίβας, Βλάχος, Ζώτος, Δασκαλάκης, Παρδέχερ, Παπαμιχαλόπουλος, Πηλάας. Συνήγοροι, Δραγούμης, Μπουφίδης, Εὐστρατιάδης, Λειβαδάς, Στελλάκης, καὶ ἄλλοι.

Πρὶν ἔτι καταρτισθῇ τὸ δικαστήριον τῶν Ἑνόρκων, ὁ κ.

Εἰσαγγελεὺς ζητεῖ τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης διὰ τρεῖς τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὅποιοι ἐκλητεύθησαν μόνον νὰ ἐμφανισθῶσιν, ἀλλ' ἄνευ τῶν νομίμων ἐπιδοτηρίων τῶν βουλευμάτων κλπ. Τὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ὑποστηρίζει καὶ ἡ ὑπεράσπισις.

Τὸ Δικαστήριον, ἀπελθὼν πρὸς διάσκεψιν παραδέχεται τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης, ἐνεκα τῶν ἐπισυμβιβάσων παρατυπιῶν, αἵτινες παρέχουσιν εὐλόγους αἰτίας ἀναιρέσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ χωρισμὸς οὗτος ἐπιφέρει τὴν βλάβην τῆς πορείας τῆς ὅλης δίκης, παρακαλεῖ τὴν Εἰσαγγελίαν νὰ συμπληρώσῃ τὰς περὶ τὴν ἐπίδοσιν ἐλλείψεις, ἀναβάλλει δὲ τὴν δίκην διὰ τὰς 16 τοῦ ἐνεστῶτος Μαΐου.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΧΡΟΝΙΚΟΝ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις, Σύρῳ καὶ Σκύρῳ.

(ΤΟΥ ΕΝ ΣΥΡῳ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ὁ ὑγειονοσταθμάρχης Σκύρου ἀναφέρει πρὸς τὴν προϊσταμένην του ἀρχὴν καὶ αὕτη διαβιβάζει τὴν ἀναφορὰν του πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, περὶ μὴ ἀφίξεως τοῦ ταχυδρομείου ἐν Σκύρῳ. Τὸ ὑπουργεῖον πέμπει τὴν ἀναφορὰν μετ' αὐστηρᾶς διαταγᾶς πρὸς τὸν νομάρχην Κυκλάδων, ὅπως καλέσῃ εἰς ἀπολογίαὶν τὴν ἀθετήσασαν τὴν σύμβασιν Ἑλλην. Ἀτμοπλοῖαν, ὁ δὲ νομαρχὼν ἔπαρχος, ζητεῖ λόγον παρὰ τοῦ τῆς Ἑλλην. Ἀτμοπλοῖας διοικ. Συμβουλίου, διατί παρὰ τὰ συμβληθέντα τὸ ἀτμοπλοῖόν της δὲν προσήγγισεν εἰς Σκύρον, ἦν ἔστιν ὑπόχρεως νὰ διατηρῇ ἐν συγκοινωνίᾳ πρὸς τὸ λοιπὸν Κράτος.

Τὸ Συμβούλιον καλεῖ τὸν πλοίαρχον καὶ ἐρωτᾷ, οὗτος δὲ προσαγάγει πιστοποιητικὰ αὐτοῦ τούτου τοῦ παραπο-

— Βεβαίως, ἔλεγα μοναχός μου, διὰ νὰ προσελκύσουν τὸ θῦμα εἰς τὸ γιοῦρι καὶ τὸ ρίψουν εἰς τὸ νερόν μετ' ἑνὸς μονάχα σπρωξιά. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν με ἱκανοποιεῖς, διότι ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἐγνώριζε τὸν τόπον ὁ ταξειδιώτης, ἔπρεπε νὰ ἤξεύρῃ ὅτι μόνον ὁ πύργος ὑπῆρχε εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Τέλος εἶπα μοναχός μου: — Γιὰ νὰ δοῦμε, μήπως ὁ γέρο Γραπιέ, ὁ ἐκμεταλλεζόμενος πάντοτε τοὺς διαδίκους, ὁ ὅποιος εἶνε πάντοτε φύλαξ τοῦ παλαιοῦ πύργου ἐπαίξει εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τὸ πρόσωπον τοῦ κακούργου; Ἀπεφάσισα νὰ μάθω ποῦ ἔπρεπε νὰ στηριχθῶ καὶ σὰς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι ἤμουν τότε πολὺ περιέργως καὶ εἶμαι σήμερον ἀκόμη ὀλίγον.

Ἐζήτησα νὰ ὑπάγω εἰς τὸν γέρο Γραπιέ νὰ τὸν γλυκομιλήσω, νὰ ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, νὰ τοῦ ὑποκριθῶ τὸν φίλον, νὰ κολακεύω τὰς ὁρξεις του καὶ νὰ τοῦ παραστήσω ὅτι οὗτος ἦτο καθ' ὅλας τὰς ἐποχές πολὺ ἀνώτερός μου.

— Μίαν ἡμέραν ὅτε θὰ ἦνε μεθυμένος ἢ ἀπὸ κρασί ἢ ἀπὸ ρακὴ, ἔλεγα μόνος μου θὰ τὸν κάμω νὰ ὁμιλήσῃ. — Κωτῶρθωσα νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἀλλὰ σὰς βεβαίῳ κύριε, ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον καὶ μετὰ πολλὰς δυσκολίας. Ὁ γεροδιάβολος αὗτος, ὅστις δὲν εἰζεύρω ἀπὸ ποῦ βραστὰ ἢ σκούφια του, ἀπὸ τὸ κάτεργον βεβαίως—τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει μιῶ γι' αὐτὸν ὅπως θελω—ποῦ τόσῳ εὐκολα

μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πλησιάσῃ, ὅσῳ ἓνα ἄγριο θηρίον εἰς τὴν φωλεάν του. . . Ὅταν τις τὸν ἐπλησίαζεν περιέστρεφε τοὺς ἀγρίους ὀφθαλμούς, αἵτινες ἐπροξένουν φρικτὴν ὅτε ἐλάμβανε κανεὶς τὴν τόλμην νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ, ἀποκρινότανε μετ' ὤλην βραχνὴν, καὶ ἔλεγε κατὰ λόγια ἀκατάληπτα, τὰ ὅποια μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐκλάβῃ σὰ γρυλισμὸν ἐρεθισμῶν ἀρκούδας.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ φύλαξ τοῦ πύργου, ἀληθὴς μανδρόσκυλος.

Ὁ πύργος, ὅστις ἦτο τοῦ κ. Μορανδώ, πλουσίου τραπεζίτου, ἐγιατελείφθη εἰς τῆς κουκουδάχαις καὶ τῆς σαύραις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν ἡμέραν τινα ἐνοικιάσθη ἀπὸ ἀγνώστους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀνέθεσαν εἰς τὸν γέρο Γραπιέ τὰ διπλὰ καθήκοντα θυρωροῦ καὶ ἐπιστάτου.

Κατῶρθωσα λοιπὸν νὰ γίνω φίλος, ὁ μόνος φίλος τοῦ γερομανδρόσκυλου, ὅστις με ὑπέδεχετο εὐχαρίστως καὶ ὅστις ἐνίοτε εὐφρεστεῖτο καὶ νὰ με ἐπισκεπτόντο. Μοῦ ὁμιλοῦσε διὰ τὰ κατορθώματά του στὸ Παρίσι, στὸ Λονδίνον, ὅπου εἶχε κατοικήσει, ὅταν ἦτο νέος, γιὰ τὰ μακρυνὰ ταξειδία του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μῶκαμε λόγον γιὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ ζητοῦσα νὰ μάθω. Ὅταν τὸν ρώταγα περὶ τοῦ κυρίου του, ἂν μιᾷ τὸ ξύλον μίλαγε καὶ αὐτός. Πολλὰς φοαῖς τὸν εἶδα μεθυμένον ἔχοντα χάσει τὸ λογικόν του, ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν δὲν ἔλεγε γρύ. Ἀλλ' ὅσον ἐγὼ εὗρισκα δυσκολίας νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου, ἄλλο τόσον ἐδιπλασίαζα τὰς προσπαθείας ν' ἀνακαλύψω ὅσα τοῦ ἐκρυβε.